

Van Norah Jones en The Black Keys, naar The Who en Roger Waters

Gus Seyffert

Als je tourt met Roger Waters, Norah Jones, Sia en The Black Keys en als je naast Pino Palladino de andere bassist bent op The Who's laatste album, dan doe je iets goed. Tijd voor een Zoom-gesprek met Gus Seyffert, vanuit zijn studio in LA waar hij ons ook nog eens al zijn bassen liet zien.

Gus viel me het eerst op toen ik Roger Waters in de Ziggo Dome zag spelen. Wat ik hoorde en zag was niet zomaar een sessiemuzikant, maar iemand die er uitsprong met een lekkere ouderwetse sound en een felrode Fender Competition Mustang – die met racestrepn. De vaste lezer weet dat dat een van mijn favorieten is. Al snel leerde ik dat dit Gus Seyffert was en dat hij ook de tourbassist van Norah Jones was én van The Black Keys. Eind 2019 kwam het album Who van The Who uit. Als überfan checkte ik alle info op de plaat. Naast een van mijn favoriete drummers – Carla Azar van Jack White en de te gekke film Frank – zag ik weer die naam. Na wat mailcontact was een Zoom-afspraak zo gemaakt en op een donderdagochtend voor hem en -avond voor mij, spraken we over Harmony bassen, Fender Mustangs en bovengenoemde namen. Het eerste wat we natuurlijk willen weten is hoe hij nu zijn tijd besteedt.

'Ik mix veel voor anderen. Daar ben ik het drukste mee. Ik doe sessies, laatst nog op afstand en met mondkapjes, en er zijn altijd mensen die muziek sturen waar een baspartij op moet.'

Je bent naast bassist altijd producer geweest. Kun je iets vertellen over hoe je als muzikant begonnen bent?

'Dan ga ik meteen maar ver terug, haha! Ik kom uit Kansas City en dat is een jazzstad. Op school presteerde ik niet zo goed totdat de lokale overheid met een experiment kwam met extra kunstlessen. Op muziekgebied was dat onder meer klassiek gitaar, een orkest, opnametechniek en een jazzband. Ik vond muziek cool, schreef me gewoon voor alles in en eindelijk bleek ik goed te zijn in iets. Ik speelde veel gitaar en contrabas en daarna ontdekte ik classic rock, zoals The Beatles, Pink Floyd en Hendrix. Ik speelde in bandjes, maar op de middelbare school was ik weer helemaal *into* jazz. Ik speelde vooral contrabas met allerlei oudere jazzmuzikanten en leerde veel van Kansas City-jazz. Ik ging naar LA voor les van Charlie Haden. Langzaam maar zeker ging ik toch weer de classic rock-kant op, ik ging weer naar LA en ik speelde steeds vaker basgitaar. Ondertussen bleef ik schrijven, vrienden produceren, mezelf opnemen en live spelen.

Toen ik bekender werd in het wereldje viel alles op zijn plek en ik prijs mezelf gelukkig dat ik producer ben én een carrière heb als tour- en sessiemuzikant.'

Zie je jezelf meer als producer of als bassist?

'Ik produceer meer maar ik ben succesvoller als bassist. De meeste bands die ik opneem zijn klein. Het is muziek die ik te gek vind, en het zijn geen Grammy-winnende popbands. Maar ik word steeds weer het podium op getrokken door goede artiesten, haha!'

Roger Waters

Zoals gezegd bestaat het lijstje werkgevers van Gus niet uit de minste namen. Een combinatie van hard werken, jezelf in de kijker spelen, doorzettingsvermogen en een klein beetje geluk brachten hem van de een naar de ander. We willen eerst weten hoe hij bij Roger Waters terecht kwam. 'In de vroege jaren nul schakelde ik steeds vaker over van contrabas naar basgitaar. Barry Squire is een belangrijke man die veel bands samenstelt

voor grote artiesten. Soms was het een Disney-zangeres, soms een boyband, maar ik deed alle audities... en kreeg de baantjes nooit. Hij gaf me een cd van Inara George en dat is weer de dochter van Lowell George van Little Feat. Zij is echt te gek. Ik zag haar band en was er helemaal van ondersteboven. Ze werkte met onder meer de filmcomponist Michael Andrews en met Greg Kurstin, voordat

hij een wereldberoemde producer werd. Op bas was het Chris Stillwell, die met een Competition Mustang en een Ampeg B15 speelde. Ik wilde dolgraag in die band spelen, dus ik bood me aan voor als Chris eens niet kon. Ik kwam daardoor in contact met Michael Andrews en hij liet me dingen opnemen. Ik speelde af en toe live en vond steeds meer mijn stijl: melodieuze met een vintage geluid. Dat is nu helemaal hip, maar destijds viel ik er erg mee op.'

'In diezelfde tijd deed ik een auditie voor een band van Beck-drummer Joey Waronker, ik kreeg de job wederom niet, maar we begonnen steeds vaker op te nemen en we deden samen een tour

met SIA, waarbij ik gitaar speelde. Daarna kwamen Norah Jones en The Black Keys, maar Joey stelde me weer voor aan Radiohead-producer Nigel Godrich, die het live-album van The Wall van Roger Waters mixte. Het idee van Waters was om daarnaast wat nieuwe songs op te nemen. In de eerste instantie twee of drie nummers om te kijken hoe dat zou uitpakken. Dat ging goed, dat werd het album Is This The Life We Really Want?, en daarna vroeg hij me mee op tour.'

Who?

Het viel me op dat je toch dat vintage, plonky geluid hebt bij zijn concerten.

'Haha, ja! Bij de oude Floyd-nummers probeer ik zijn benadering van bas te eren, zijn geluid te imiteren, en we gebruiken dezelfde bas en versterkerinstelling. Mijn P is nu voorzien van round-wounds. Voor de nieuwe songs, die ik opnam, pak ik de Mustang en kan ik mezelf zijn. Mijn eerste vintage bas was een Custom Color zwarte Precision uit 1972 met esdoorn toets. Bijna dezelfde als Roger Waters dus (zie *DB 54 - CD*). Roger heeft ontzettend veel humor, maar als je hem niet kent, kan dat wat agressief overkomen. Hij zag mijn bas en hij vroeg me of ik die bas expres vanwege hem had meegenomen, maar het was de enige P die ik

> had. Hij ging met zijn handen over de snaren, keek me een beetje boos-vragend aan en hij vroeg: “Flatwoundsnaren op een Roger Waters-album?” Ik keek hem aan en ik zei: “Wie is dat? Ik ben hier om met Nigel Godrich op te nemen.” Het was een paar seconden angstvallig stil en toen schoot hij in de lach!

En toen kwam Who van The Who, waarop drie nummers met jouw baspartijen staan.
‘Dat was ook een verrassing voor me, omdat ik een enorme fan ben. Dave Sardy had in Engeland van alles opgenomen. Er waren

een paar nummers waar ze geen raad mee wisten en die had hij meegenomen naar de VS, nadat hij aan Pete Townshend had gevraagd of hij er mee mocht experimenteren. Hij probeerde een andere bassist, maar dat werkte niet en toen belde drummer Carla Azar me op of ik langs kon komen. Ik ben een Who-fan, maar ik heb de partijen van Entwistle nooit uitgezocht. Ik ben de avond van tevoren wel van alles gaan beluisteren, waaronder die geïsoleerde bassporen. Je kunt The Ox nooit evenaren, maar voor mij was het natuurlijk om zo lekker druk te spelen. Het ging vanzelf. Ik probeerde hem niet te imiteren.’

En met Carla moet het te gek zijn. Ik ben een fan van haar drumstijl. Ze is soms wel een vrouwelijke Keith Moon.
‘Ja, ze is zo goed! Opnemen kan stressvol kan zijn, op Who-songs spelen was van tevoren intimiderend, maar dit was zo leuk! We konden doen wat we wilden en we hebben de hele sessie met een enorme grijns op ons gezicht gespeeld!’

Heb je daarna nog iets van Who-leden Pete Townshend of Roger Daltrey gehoord?
‘Nee, niks, haha!’

Je staat op de plaat, dus het zal wel goed zijn.
‘Dat is de eer en Dave Sardy was blij.’ Op dat moment gaat zijn telefoon. ‘Misschien is het Pete wel!’, roept hij lachend.

Gekte
De derde band waar ik het over wil hebben is The Black Keys.
‘Dat is ook een grappig verhaal. Ik was met Norah Jones op tournee in New York. Er is daar een muzikantencafé dat eigenlijk alleen voor leden is. Nu komt het foute gedeelte: als je bij de deur komt,

De Spullen

Als je twee gear-nerds tegenover elkaar zet, gaat het al snel over oude bassen en versterkers. En leve Zoom. Gus neemt ons mee door zijn studio en opent diverse koffers met bassen voor ons en stapt over zijn hond en kat om wat oude Sunn versterkers te laten zien.

‘Oude Höfners zijn te gek. Ik heb een President, een Senator en sinds kort een Club, die ik veel bespeel. Dit is een Gibson Grabber met roundwounds’, vertelt Gus als hij zijn telefoon op een muur vol bassen richt. ‘Ik ben geen Jazz Bass-fan, maar deze kreeg ik van Fender. Een goede reissue.’ We komen bij een instrument die Black Keys-fans meteen zullen herkennen. ‘Deze doubleneck Danelectro gebruikte ik veel als ik moet wisselen tussen gitaar en bas.’ Daarna zien we de eerdergenoemde ‘72 Precision, een andere oude P waar Waters mee opgenomen heeft en een maf uitziende Fender: ‘Dit is een Bullet-hals met een Swinger-body. Die heb ik tijdens de tour met Roger in elkaar gezet en klinkt een beetje als een Mustang.’

‘Harmony’s en Mustangs zijn echt mijn baby’s. De bekende rode Competition

Mustang is mijn nummer 1. Toen ik mijn Fender Mustang kocht waren ze helemaal niet cool. Kinderbassen. Chris van de band van Inara George had er een en ik moest er ook een. Omdat deze racestrepn heeft was ie duurder: 1000 dollar. Als ziet wat ze nu waard zijn, een schijntje. Na een paar jaar vond ik hem toch niet zo mooi meer en ik verkocht hem aan een vriend. Ik kocht een Olympic White Mustang uit ‘66, maar die was gewoon minder goed. De body had geen *contours*, hij was zwaarder en klonk anders dan de rode. Na twee jaar heb ik die vriend gesmeekt om de rode terug te verkopen; dat lukte en ik heb de witte weer verkocht. Ik laat de rode nooit meer gaan!’

‘De solidbody Harmony H25 vond ik per ongeluk. Ergens rond 2002 zou ik auditie doen voor Beck. Ik zag de H25 te koop staan, ik vond hem lelijk en raar, maar

ik wist dat Beck van oude gitaren houdt. De verkoper zei dat het een leuk ding was voor beginners, ik betaalde 200 dollar, maar de bas bleek te gek te klinken. Beck vond hem inderdaad cool, maar ik kreeg de job weer eens niet, haha! Ik heb later wel veel met hem gespeeld. Rond die tijd vond ik ook de bijpassende H19 gitaar en opeens stond ik bekend als die Harmony-gast. ‘Op tour met Sia kwamen we in Kansas City en een vriend heeft daar een winkel in een oud bankgebouw met achterin een enorme kluis. Ik weet dat hij altijd bijzondere instrumenten in de kluis heeft, dus ik vroeg of hij wat wilde laten zien. Hij wilde daar eigenlijk niks van verkopen, maar na wat aandringen gingen we toch kijken. Hij pakte een koffer en daaruit kwam een holle H22, als nieuw, met het boekje en zelfs de originele kartonnen doos en snaren. De snaren zitten er nog op en die komen dus ook uit ‘63!’

Dat is dezelfde Harmony als die Ronnie Lane in The Small Faces bespeelde.
‘Dat wist ik helemaal niet, maar toen ik later eens met Ian McLagan, de toetsenist van The (*Small*) Faces speelde, vertelde hij me dat en meteen kwamen er allerlei mooie verhalen naar boven. Hij vond dat Ronnie’s fijnste bas. De H22 is geweldig goed. Het element is passief, maar twee keer zo luid als alles wat ik ken. Er zit veel laag in, dat je kunt weghalen met een high pass-schakelaar.’

Sunn?
‘Qua versterkers gebruik ik oude Sunn tops uit de jaren zestig: de 2000s en de 1200s, wat vrijwel dezelfde versterkers zijn. De 2000s is eigenlijk voor bas en de 1200s voor gitaar en qua EQ zijn ze ietsje anders en de een heeft een bassboost en de ander een midboost. Bij The Black Keys klonken die geweldig met de H25. Later ging ik meer Mustang spelen. Omdat ze veel als duo spelen, halen ze veel lag uit de bass-drum en de Mustang zat daar mooi boven. Meestal speel ik ze met een 2x15”-kabinet.’

En ik zie je veel op Hiwatt spelen.
‘Toen we voor het eerst met Roger Waters gingen repeteren, was de crew een beetje pissig omdat ik zoveel versterkers had gestuurd. Ik speel ook wat gitaar, dus ik stuurde onder meer mijn Sunns, de Ampeg SVT Blue Lines en ik liet Hiwatt een en ander sturen. Nigel Godrich hielp met de sound en we kwamen erachter dat de SVT het fijnste werkte met bas. Wel met een 2x15”, want dat vindt de geluidsman fijner klinken via een microfoon. Ik had de Hiwatts staan en Nigel wilde dat Waters daar, net als vroeger, op ging spelen. Waters gebruikte zelf van die Ampegs met een uitgebreide EQ en Godrich vond die te modern klinken. Roger stapte dus over naar mijn Hiwatt versterkers en ik gebruik ze zelf voor gitaar. Meestal de Custom 50. Ik hou er trouwens van om gitaarversterkers voor bas te gebruiken. ‘Ik moest erg wennen aan de Hiwatt, Het ene kanaal geeft veel laag, de ander veel hoog, maar als je ze met een patchkabel doorlust is het goed! Voor studio en kleine gigs gebruik ik vaak een Custom 50 met een Mesa/Boogie

1x15”, die ik tweedehands vond. Ik ben echt verknocht aan Hiwatt en er is geen moderne amp die zo klinkt. Ik wil juist de bijgeluiden van je vingers horen die zulke buizenbakken geven. Dode flatwounds klinken niet altijd lekker met moderne versterkers, maar de Hiwatt kan het aan.’

‘Bij Norah speelde ik ook contrabas en het is altijd lastig om die te versterken. Dat was dus wel een leerervaring. De elektrische bas ging soms via een kleinere Sunn 200s met 1x15” of een Ampeg B15 Fliptop uit de eerste helft van de jaren zestig. De contrabas ging met een DI, een door een vriend gemaakte buizenversterker en een Audio-Technica microfoon met zo’n zwanenhals. Dat gaf echter te veel bijgeluiden, dus nu is het net als in de jaren vijftig en zestig een dynamische mic, in schuim verpakt bij het midden van de brug. De AKG D19 pakt van zichzelf niet veel laag, maar er zit op dat punt zoveel laag, dat het heel natuurlijk klinkt. Momenteel gebruik ik een Walter Woods versterker voor contrabas.’

Larry Niehues

> moet je vertellen wie je bent en met wie je speelt, dus dan sta je daar: “Ik ben Gus en ik speel met Norah Jones. Mag ik naar binnen?” Dat lukte en ik kwam Brian Burton, oftewel Danger Mouse, tegen, die ik uit LA kende en hij werkte met de The Black Keys. Ik heb die avond wat gedronken met de Pat Carney, de drummer, en we werden vrienden. We hielden contact en een paar maanden later werd ik gebeld door hun management. Of ik met ze op tour wilde als toetsenist. Ik vertelde dat ik bassist was en dat was ook goed. De vraag was of ik dan een toetsenist kon meenemen. Ik had toevallig wat maanden vrij met Norah, dus ik besloot het te doen. We leerden de partijen, we deden een soundcheck en zonder echte repetities het eerste optreden. Dan Auerbach en Pat keken elkaar aan en dachten: die LA-gasten hebben hun huiswerk gedaan! Dit was nog voor Brothers, ze speelden daarvoor nog als duo, dus dit was voordat ze echt doorbraken en de gekte begon.’

Hoe ziet de nabije toekomst er voor je uit?

‘Je hebt op YouTube misschien de ‘remote sessions’ van Roger Waters gezien? Iedereen stuurt mij zijn of haar partij op en ik mix het en ik ben eigenlijk de producer. Roger wil zo misschien een album maken, met vooral songs die we tijdens toegiften doen.

We zouden eigenlijk dit jaar touren, maar dat is afgezegd en het is nu afwachten. Verder schrijf ik dus, ik neem op en produceer en ik geniet er ook wel van om thuis te zijn. Ik heb vroeger eigen bands gehad en solo gespeeld. Dat staat nu al jaren op de achtergrond vanwege al het touren, maar ik heb veel onafgemaakte opnames. Nu moet ik er wel aan werken, dus dat is een positief bijeffect van deze tijd.’ •

